

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XXIII. Supplicia divinitus accelerata iis, qui Deiparam, in restauratae
Lindae loco, contumeliâ vel injuriâ affecerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

A mortis periculo morbisq; gravioribus per B. V. Lind. erepti. 342
ab eorum filiolo Alberto, post exactos quinque ab
eo tempore annos, altera itidem argentea tabella
oblata est cum hac inscriptione, Anno MDCXXVI.
die XXI. Maji Albertus Henr. en.

Anno MDCXXII. Matthias Hoffman, ubi suum
votum oculorum causâ susceptum explevit, dum
rei seriem, uti Ciaritius scribit, referret, addidit; uxo-
rem quoque suam Barbaram, longo capitis dolore prater mo-
dum afflictam, votum ad eandem B. V. Mariam fecisse: &
levamentum cepisse; brevi ad futuram, ut voto satisfaciat.

C A P U T XXII.

Supplicia divinitus accelerata iis, qui Deiparam in restaurata Lindæ
loco, contumeliâ vel injuriâ affecerunt.

Qvod divinus vates Isa. (a) peccatum quasi vinculum
plaustris trahi, docuit, & S. Cyrill. ad eos transtulit,
qui, peccatis, quasi vinculis plaustralibus innexi,
pœnas & supplicia, peccatis ex æquo respondentia,
quasi plaustra non tam ducunt, quem impetu quo-
dam in se devolvunt; id ira verum quandoque est,
ut S. Augustinus in eo, quam de vitâ Christianâ, ad
sororem perscripsit libro (b) non dubitavit eodem
illud divinum Oraculum, subito venit ira ejus, eâ in
causa usurpare, quin, cum id in plerisque implerî
(quibus ob nimia peccata & in presenti ira Dei supervenit,
& in futuro servatur) tum verbis tum exemplis adstru-
xisset, tandem propè exclamando subjicit: Dicat
mihî quis, si quem sacrilegum, sanguinarium, rapacem,
falsarium, homicidam, furem, fraudulentum, adulterum,
cæterorumque criminum reum, vel in presenti potuit videre

R 3

lan-

(a) cap. 5. 18. (b) cap. 2.

longavum? Nos enim plurimorum habemus exempla, qua probare sufficimus, sceleratos & impios, peccatorum suorum sine completo, etiam hoc tempore judicari, & presentem eis vitam negari, non minus quam futuram. Non negat Aug. differri sæpè impiorum supplicia, tum ut longâ Dei patientiâ, humano generi consulatur, tum ne Deus judicetur impatiens, si illico voluerit damnare peccantes; præsertim cū nec justos de peccatoribus haberemus, si confestim Deus vellet punire, qui peccant: tamen, & justitiæ Dei suum relinquere locum, quæ interdum exigat, ut impius vel dum portu solvit, vel dum medium impietatis suæ Oceanum ingressus est, naufragium faciat, & quam exorsus fuerat scelerum telam, sub ipsum abrumpat exordium. Atque inde quoque fit, ut ad illud Lindæ Marianæ Asylum (quo peccatoribus quantumvis impiis, tutissimus est receptus, si redire ad saniora velint) plerisque, qui saniora consilia respiciunt, non raro adsit Nemesis, ut exempla nō minus quam apud Turfellinum de Æde Lauretana (a) quotiesdam docebunt.

I.

Sub ipsum instaurandæ Lindæ exordium ^{militibus} cereos è loco sacro auferens, divinitus plexa.

Si ii, qui è sacrosanctâ Æde Lauretanâ aliquid etiam pietatis ergo raptum asservabant, divinitus castigati (qualis fuit tum vir ille nobilis, de quo Turfell. lib. 3. (b) tum Ioan Soar. Episc. Conimbricensis de quo idem (c) tum alii, de quibus lib. 5. (d) qui

(a) lib. 2. cap. 23. & lib. 3. cap. 29. (b) cap. 30. lib. 4. cap. 3. (d) cap. 8. & 15.

maiore videantur castigandi jure, qui ex eadem vel alia sacrâ D. Virgini Æde, citra contumeliam non tamen citra contemptum aliquem, ad usus minimè piostollunt? Cùm sacrosanctum hoc (inquit de Lindensi Ciaritius) Sacellum, à Sadorscio instaurari ceptum esset, accidit, ut Michaelis Brodovii, fabri murarii uxor, cereos non paucos è sacro loco raperet, in chartarum lusu exurendos. At diu furto latata non est. Continuo enim pedes illius tanta debilitatâ languore corripuntur, ut consistere omnino non potuerit. Perterrita hoc malo, irreligiosa mulier (viro, ceterisque, qui aderant, causam facti ignorantibus, in stuporem versis) ultro scelus fassa est. Restituit itaque loco sacro surreptos cereos, ceramque aliâ decuplo ferè augmento superaddidit; & absq; dilatione ulla, pristinam pedum sanitatem recuperavit; salutaremque terrorem aliis incussit, ut locum sacrum religiosius venerarentur.

II.

Vir nobilis in Deiparam Lindensem contumeliosus, ab arbore firmis nixa radicibus, subito vix non obrutus.

Prius quàm id, quod Ciaritius (a) memorat, hoc loco referam, subit planè mentem id, quod in bucolico divinæ suæ poeseos carmine, sponsi ac sponsæ nomine Salomon canit de Christo & B. Virgine (b) sicut liliū inter spinas, sic amica mea inter filias: sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios. Quo pacto Deipara Virgo, ut et jam ad ejus Lindam respiciamus, fuerit & sit liliū inter spinas, præclare ut solet, Abbas Tuitiensis, apud Cornelium ipsum inducens Christum Deiparam alloquentem, ita explicat.

T 4

(a) n. 17. (b) Cant. 12.

plicat. Itaque he spina & filia; blasphemia sunt Iudeorum secta sunt hereticorum. Verum sicut ego spinas pertuli quidem, sed exsuperavi; ita & de te veraciter predicabitur, quod cunctas hereses interemisti. Qua verò ratione Christus sit & fuerit malus inter ligna silvarum, alii alibi docuerunt, apud Lindam verò Marianam, videtur spectabilis malus arbor fuisse, quæ impudens blasphemum os hæretici obtudit. Præteribat, ut inquit Ciaritius, curru vectus Marianum hoc Oratorium, quidam nobilis; & ad illud, non pietatè, sed scelesti more videndi sacra stimulatus, deflexit. Ingressus igitur, non perpercit verbis in Deum, Virginemq; Matrem contumeliosus. Ad hæc sancto altari insidens, omne, quod potuit, de honestamentum loco sacro inferre non intermisit. Postquam verò inde se recepisset, & montem proximum conscendere pararet, pomus arbor, ad declivem latius profundioris via sita, firma radicibus, & floribus tum induta, repente prolapsa, & in tempe nã inter equas currumq; incidens, illis stitit, parumq; absuit quin hominem sacrilegum oppresserit. Ille quidem sceleratorem tam mirandam, magicis incantationibus, imputat; ceterum omnibus constitit, qui aderant, non nisi vi divina arborem altis fundatam radicibus momento corruisse; misericordiam tamen benignitate Dei, caput contumeliosi hominis obtrivisse; & hoc tam stupendo casu, Beatissima Virginitatem suam fore vindicatum.

III.

Impius verbi Luterani minister, de Deo parâ & Lindam illius Æde ludos sibi faciens, gravissimas impietatis suæ pœnas luit.

Mitius fortasse plexus videri potest is, de quo proxime egimus, nobilis vir, præ quodam Luterano

Pop

Popa, de quo Ciaritius (a) fortasse idcirco, quia minus videri potest facinus illius, qui Ministris ita docentibus didicit, & quod didicerat, magis ipsorum quàm suâ impietate exeruit, certe Popa ille, non modò par nobili viro facinus patravit, sed etiam, pro more munereque suo, de Cathedrâ pestilentiæ illud prædicando docuit, nam ut Chrysologus inquit (b) docens impietatem, pestilentia residet in cathedra. & sermone mellito (qualis utique prædicantium esse solet) virus doctrina letalis audientibus effundit. Sed jam Ciaritium audiamus. Alter quidam minister verbi, ad Rhein oppidum inferioris Prussiae, dum iter faceret ad hoc Oratorium, ingressus, in risu ludosque profanos effusus, coronasque cereas capiti imponens, insano motu subsultans choreas duxit. At diu non divina vindicta morata est. Tanta enim illum dolor stuporque opprimit, ut egre ex Oratorio efferrî & agrius domum perferri potuerit. Ita etiam nunc toto corpore affectus perbibetur, ut per se nec rectè ingredi, nec firmiter consistere queat; & in ostentum mortalibus penam suam omnibus membris invalidus circumferat. Remi enim is statim uxorem, cum denariolis quibusdam ad sacrum Oratorium & tegmina crurum fasciasque in loco sacro suspensis curaverat; ut essent religionis violata. & sua penitentis signum. Res ab omnibus canatur, & signa quandoque illi etiam, quibus recentius evangelium est amabilius, videre optant. At non supersunt.

Y 5

IV.

(a) num. 8. (b) Serm. 44.

IV.

Consul Resselienſis ob non ſolutum, quod Deiparæ Lindenſi nuncupârat, votum purgatorijs ignibus expiatur.

Et jam leviores in Deiparæ cultu noxas, haud impune abire, vel à ſuo quoque obitu docuit Dominus Ioannes Schultz, Perilluſtris & adm. R. D. Laurentii Schultz. Canonici Pultoviensis & præpoſiti Viſnenſis (qui hæc manu quoque ſua prodidit, quæ jam aliàs (a) luculentus nobis adfuit teſtis) qua pietate, qua primis inter ſuos honoribus ſpectabilis parens. Agebat is Conſulem Resselii, cum ſub Anno MDCXIV. exitum in morbum incidit; & ſive pro reſtauranda ſanitate ſive pro felici ex hac mortalitate abitu, candelam ceream Deiparæ Lindenſi promiſit. Promiſſi memoriam aliqua fortasſe negligentia ademerat agro, ita ut voti reus ad plures hincemigrarit. Vix triduum inde abierat, cum ſuperſtiti uxori Eſtheræ Ditlofranæ per ſomnium ſe offerre ſpectandum, & de præſtando Deiparæ voto admoneretur, illud adjiciens, ſe quidem viam ſalutis feliciter ingreſſum eſſe, progredi tamen nequaquam poſſe niſi voto, quo Deiparæ Lindenſi obſtrictus eſſet ſolvatur. Dictum, factum Pia enim conjux, voto citra omnem prorsus moram præſtito, et jam quædam quaſi ſcœntis adjecit; quia ſodalitati B. V. Annunciatæ, quæ in collegio Lomzenſi, recens tum ſocietati Ieſu erecto, unâ aſſurgebat, grandius ex ægrotamento figillum, quo ad hanc uſque diem ſodalitas illa fruitur, donavit.

(a) lib. 2. cap. 16.